

HOTĂRÎRE

în numele Legii

25 noiembrie 2021

municipiul

Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Rîşcani,
instanţa de judecată în componenţa,
preşedintele şedinţei, judecător – Paniş Alexei,
grefier – Onica Victoria,

examinând în şedinţă de judecată publică acţiunea de contencios administrativ iniţiată de Morari Viorel împotriva Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, privind impunerea la acţiune,

c o n s t a t ă :

Argumentele participanţilor la proces:

1.1 La 13 martie 2020 Morari Viorel a depus cerere de chemare în judecată împotriva Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, solicitînd constatarea nulităţii răspunsurilor nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020 şi nr.4/3-M-516/20 din 10 martie 2020, constatarea existenţei deficienţelor în procesul de aplicare de către funcţionarii publici cu statut special ai Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor a mijloacelor speciale – cătuşelor şi în procesul de interacţiune cu mass-media, în ambele cazuri a preveniţilor ce au deţinut funcţii de demnitate publică sau/şi în cazul cauzelor penale de rezonanţă social-sporită, impunerea de a întreprinde măsuri concrete ce ţin de reglementarea procedurilor în cazul preveniţilor care au deţinut funcţii de demnitate publică sau/şi în cazul cauzelor penale de rezonanţă social/sporită sub aspectul aplicării mijloacelor speciale – cătuşelor şi interacţiune cu reprezentanţii mass-media în timpul escortării la şedinţele de judecată în vederea ezitării lezării în continuare a drepturilor şi libertăţilor

fundamentale.

În motivarea acţiunii reclamantul a indicat că la 31 ianuarie 2020 a depus cererea înregistrată sub nr.M-279/20, privind încălcări din partea personalului escortei sub aspectul aplicării cătuşelor şi interdicţiei de a discuta cu reprezentanţii mass-media admise în privinţa reclamantului, cînd era *****, în calitate de prevenit.

La 21 februarie 2020 a primit de la Administrația Națională a Penitenciarelor răspunsul nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020 prin care petiția acestuia a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 24 februarie 2020 a depus o cerere prealabilă, înregistrată sub nr.M-516/20, prin care a solicitat reexaminarea petiției și informarea scrisă a subsemnatului despre măsurile întreprinse.

La 11 martie 2020 a primit răspunsul nr.4/3-M-516/20 din 10 martie 2020 prin care cererea prealabilă a fost respinsă ca neîntemeiată, deoarece nu constituie un act individual administrativ în sensul art.10 din Codul administrativ.

Răspunsurile Administrației Naționale a Penitenciarelor sunt neîntemeiate, iar administrația urmează să fie impusă la acțiuni, exprimate în întreprinderea măsurilor în vederea reglementării procedurilor în cazul preveniților care au deținut funcții de demnitate publică sau/și în cazul cauzelor penale de rezonanță social-sporită:

- de aplicare a mijloacelor speciale - cătușelor.
- de interacțiune cu reprezentanții mass-media în timpul escortării la ședințele de judecată.

În fapt, prin cererea inițială depusă la 31 ianuarie 2020 a solicitat întreprinderea măsurilor ce se impun pentru evitarea aplicării măsurilor speciale - cătușilor contrar prevederilor legale și reglementarea interacțiunii cu reprezentanții mass-media în instanța de judecată.

Atât răspunsul inițial din 18 februarie 2020, cât și răspunsul la cererea prealabilă din 10 martie 2020 sunt superficiale, conțin referire eronată la prevederile legale care nu sunt aplicabile speței, ignoră jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, în Hotărârea Popovi contra Bulgariei, pronunțată la 9 iunie 2016 de către Curtea europeană, privește evenimentele declanșate de reținerea și arestarea preventivă a unui înalt funcționar al Guvernului Bulgar.

Curtea a constatat că imobilizarea omului în cătușe și plimbarea lui prin fața presei constituie un tratament degradant interzis de art. 3 din Convenție.

În cea mai interesantă parte a hotărârii sale, Curtea a analizat încălcarea prevederilor art. 8 din Convenție, constatând de asemenea, ingerință în dreptul la viață privată consacrat de acest articol.

Mai mult, aplicarea cătușelor este contrară prevederilor legale enunțate în răspunsuri contestate, deoarece cătușile trebuie aplicate condiționat: dacă persoane nu se subordonează sau dacă opun rezistență, precum și în cazul în care ele întreprind tentative de evadare, de cauzare de daune persoanelor din preajmă sau lor înseși, de distrugere a bunurilor materiale.

Or, în cazul reclamantului nu a fost constatată nici o condiție descrisă supra, fapt ce face ilegală aplicarea mijloacelor speciale în cazul escortării.

Prin răspunsurile formulate se constată o ignorare totală a exercitării corespunzătoare a atribuțiilor de serviciu, fapt ce a generat încălcarea principiului prezumției de nevinovăție și dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 al CEDO, aplicarea unui tratament degradant, contrar art.3 din CEDO și privarea dreptului la viața privată, garantat de art.8 din CEDO.

La 05 octombrie 2021 Morari Viorel a formulat o cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând constatarea nulității răspunsurilor Administrației Naționale a Penitenciarelor nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020 și nr.4/3-M-516/20 din 10 martie 2020, deoarece contravin prevederilor legislației în vigoare și obligarea reexaminării petiției, obligarea Administrației Naționale a Penitenciarelor de a iniția tragerea la răspundere disciplinară a persoanelor ce se fac vinovate pentru aplicarea ilegală a cătușelor în privința subsemnatului în perioada deținerii, constatarea existenței deficiențelor în procesul de aplicare de către funcționarii publici cu statut special al Administrației Naționale a Penitenciarelor a mijloacelor speciale - cătușelor și în procesul de interacțiune cu mass-media, în ambele cazuri a preveniților ce au deținut funcții de demnitate publică sau/și în cazul cauzelor penale de rezonanță social-sporită, obligarea Administrației Naționale a Penitenciarelor de a întreprinde măsuri concrete ce țin de reglementarea procedurilor în cazul preveniților care au deținut funcții de demnitate publică sau/și în cazul cauzelor penale de rezonanță social-sporită sub aspectul aplicării mijloacelor speciale - cătușelor și de interacțiune cu reprezentanții mass-media în timpul escortării la ședințele de judecată în vederea evitării lezării în continuare a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Administrația Națională a Penitenciarelor a prezentat referința la acțiunea inițiată de Morari Viorel, solicitând respingerea pretențiilor reclamantului.

Întru justificarea poziției procesuale, autoritatea publică pârâtă a indicat că reclamantul Viorel Morari s-a adresat cu prezenta acțiune invocând ilegalitatea răspunsurilor ANP nr.3/2-M-279/20 din 18.02.2020 și nr. 4/3 - M-516/20 din 10.03.2020, prin faptul că sunt superficiale, conțin referire eronată la prevederile legale care nu sunt aplicabile speței, ignoră jurisprudența Curții Europene pentru drepturile Omului.

Reclamantul a înaintat către Administrația Națională a Penitenciarelor o cerere în care invocă că în timpul escortării sale în Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana la 28 ianuarie 2020, din camera pentru deținuți a Judecătoriei în biroul judecătorului și, invers, i-au fost ilegal aplicate cătușele și i s-a refuzat interacțiunea cu mass-media, iar în final, solicită revizuirea procedurii de escortare și reacționarea în cazul constatării abaterilor de la lege.

Administrația Națională a Penitenciarelor a examinat cererea sub aspectul legalității acțiunilor escortei din cadrul Detașamentului de destinație specială „Pantera” și constatând că acestea sunt legale, i-a comunicat reclamantului despre acest fapt prin răspunsul nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020 cu referire la acte normative. Ca urmare, a decăzut necesitatea revizuirii procedurii de escortare a deținuților pe aspectele invocate în cerere și tragerii la răspundere disciplinară a angajaților „Pantera” din lipsa abaterilor de la lege.

La fel, Administrația Națională a Penitenciarelor a examinat cererea prealabilă a reclamantului, înaintată împotriva răspunsul inițial, informându-l prin răspunsul nr.4/3 - M-516/20 din 10 martie 2020 despre faptul că alegațiile cuprinse în cererea anterioară nu reprezintă obiectul examinării acestora în ordinea Codului administrativ, iar acțiunile menționate supra ale angajaților din cadrul Detașamentului de destinație specială „Pantera” pot fi contestate în ordinea art. 473¹ din Codul de procedură penală.

Totodată, au fost considerate legale acțiunile de aplicare a cătușelor și refuzul interacțiunii cu mass-media din partea angajaților DDS „Pantera”, concomitent fiind informat reclamantul și despre acest fapt în ultimul răspuns

Consideră nefondate afirmațiile precum că nu a fost constatată nici o condiție pentru aplicarea mijloacelor speciale în cazul escortării reclamantului, or în răspuns s-a făcut referire la prevederile actelor normative în vigoare care prevăd că aplicarea lor este obligatorie inclusiv în timpul escortării deținuților.

Corespunzător, consideră că cererea de chemare în judecată în partea constatării nulității răspunsurilor nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020 și nr. 4/3 - M- 516/20 din 10 martie 2020, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la partea cererii privind impunerea de a întreprinde măsuri concrete ce țin de reglementarea procedurilor în cazul preveniților ce au deținut funcții de demnitate publică sau/și în cazul cauzelor penale de rezonanță social- sporită sub aspectul aplicării mijloacelor speciale - cătușelor și în procesul de interacțiune cu mass-media în timpul escortării în ședințele de judecată, o considerăm neîntemeiată, or prevederile actelor normative specificate în răspuns se aplică în egală măsură în privința tuturor deținuților indiferent de statutul lor social, or, în caz contrar, va exista o discriminare în rândul deținuților, întrucât va veni în contradicție cu principiul egalității consfințit în art. 16 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, care prevede că toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială. Din acest motiv a fost inoportună revizuirea procedurii de escortare a deținuților.

Aprecierea instanței de judecată

Studiind materialele dosarului, audiind explicațiile participanților la proces și analizând argumentele invocate întru susținerea pozițiilor procesuale, prin prisma prevederilor Legii, instanța de judecată a ajuns la concluzia că acțiunea inițiată de Morari Viorel este admisibilă și urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

În speța dată Morari Viorel a inițiat acțiunea de contencios administrativ urmărind obligarea Administrației Naționale a Penitenciarelor de a examina cererea depusă, privind încălcările admise din partea personalului escortei sub aspectul aplicării cătușelor și interdicției de a discuta cu presa.

Conform art.5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art.10 alin.(1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Termenul de „act administrativ”, în conformitate cu Rezoluția (77) 31 privind protecția individului în raport cu actele adoptate de autoritățile administrative, este înțeles ca orice măsură sau decizie individuală care este luată prin exercitarea autorității publice și care este de natură să afecteze în mod direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor.

Conform art.20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În conformitate cu prevederile art.189 din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere. În cazurile prevăzute de lege, precum și în scopul revendicării drepturilor ce reies dintr-un contract administrativ, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată și de autoritatea publică.

În sensul normelor de drept citate supra, având în vedere particularitățile litigiului în cauză, reieșind din conținutul și efectele actului contestat în raport cu partea

reclamantă, precum și calitatea pe care o întrunește autoritatea emitentă, instanța de judecată consideră că Morari Viorel este îndreptățiț să inițieze acțiunea de contencios administrativ în cauză, în limita pretențiilor invocate.

Totodată, în sensul prevederilor art.207 alin.(2) lit.f) din Codul administrativ, admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ este condiționată de respectarea procedurii prealabile.

Art.208 alin.(1) din Codul administrativ expres prevede că în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Conform art.163 din Codul administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă: a) actul administrativ individual este emis de către Guvern, un consiliu local sau Adunarea Populară a Găgăuziei; b) decizia cu privire la cererea prealabilă înrăutățește situația unei persoane față de situația din decizia inițială; c) legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

În această ordine de idei Legislatorul a instituit și conduita necesară a fi urmată de către reclamant în situația în care acțiunea de contencios administrativ nu necesită respectarea procedurii prealabile, or art.209 alin.(1) din Codul administrativ prevede expres că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă

Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

În acest sens, la 24 februarie 2020 reclamantul a înregistrat la Administrația Națională a Penitenciarelor cererea prealabilă prin care a solicitat anularea răspunsului nr.3/2-M-279/20 și reexaminarea petiției sale, iar la 10 martie 2020 Administrația Națională a Penitenciarelor a respins cererea prealabilă formulată de Morari Viorel.

Cronologia acestor evenimente confirmă întrunirea condițiilor de admisibilitate, motiv pentru care instanța de judecată urmează să se expună asupra fondului cauzei.

Lucrările dosarului atestă următoarele circumstanțe de fapt și de drept ale speței, după cum urmează:

La 31 ianuarie 2020 Morari Viorel a formulat o în adresa Administrației Naționale a Penitenciarelor o cerere prin care a invocat încălcările admise de către colaboratorii Administrației Naționale a Penitenciarelor față de reclamant în procesul de escortare a acestuia la ședința din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, unde au fost aplicate cătușele și i-a fost interzisă interacțiunea cu mass-media. Reclamantul a

calificat aceste acțiuni ca ilegale, avînd drept scop umilirea sa în fața societății, a solicitat revizuirea procedurii de escortare și întreprinderea măsurilor pe marginea abaterilor în cauză.

La 18 februarie 2020 Administrația Națională a Penitenciarelor, prin răspunsul nr.3/2-M-279/20, a respins petiția depusă de reclamant la 31 ianuarie 2020, comunicînd că aplicarea cătușelor nu a avut scop lezarea demnității, fiind respectate prevederile Legii nr.218 din 19.10.2012 privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc, iar în partea ce ține de interacțiunea cu mass-media, a informat petiționarul că aceasta are loc în condițiile art.181 alin.(2) – (4) din Codul de executare.

În fapt, prin cerere depusă la 31 ianuarie 2020 reclamantul a semnalat autorității publice pîrte despre abaterile de la Lege admise de angajații Administrației Naționale a Penitenciarelor în raport cu sine, solicitînd în mod expres examinarea acestui caz și reacționarea, inclusiv prin revizuirea procedurii.

Conform art.69 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, procedura administrativă se inițiază la cerere sau din oficiu. Procedura administrativă inițiată din oficiu începe odată cu efectuarea primei acțiuni procedurale, iar cea inițiată la cerere se consideră inițiată din momentul depunerii cererii. În cazul depunerii unei petiții, autoritatea publică este obligată să inițieze o procedură administrativă.

Conform art.78 alin.(1) din Codul administrativ, procedura administrativă se finalizează prin efectuarea unei operațiuni administrative sau prin emiterea unui act administrativ individual, respectiv încheierea unui contract administrativ.

Conform art.22 alin.(1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată notează că, în cererea din 31 ianuarie 2020 Morari Viorel a indicat că aplicarea cătușelor în cazul său a avut loc cu abateri de la procedura stabilită, or dînsul nu era acuzat de infracțiuni cu aplicarea violenței, nu au fost cazuri de nesubordonare cerințelor escortei din partea sa, a deținut o funcție cu demnitate publică, acceptă colaborarea cu escorta pentru a le ușura activitatea, nu sunt careva indicii/probe care ar demonstra că poate fugi de sub escortă.

În parte ce ține de interdicția de a interacționa cu reprezentanții mass-media, în cererea depusă la 31 ianuarie 2020 Morari Viorel a indicat că dosarul în care este acuzat este un dosar de rezonanță socială, provoacă interesul media; în mijloace mass-media apar diferite puncte de vedere, opinii, acuzații referitor la circumstanțele cauzei; nu există o interdicție sau indicație scrisă din partea procuraturii privind interzicerea

interacțiunii cu presa; interacțiunea cu presa în sine nu poate periclita procesul de administrare a probelor.

Conform art.93 alin.(1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Reclamantul a susținut că în speța dată aplicarea cătușelor nu era dictată de careva circumstanțe de fapt și de drept, or în privința acestuia într-o manieră abuzivă a fost dispusă aplicarea acestui mijloc special, motiv pentru care ultimul a solicitat examinarea cazului dat și soluționarea plîngerii.

Potrivit prevederilor art.7 din Legea privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc, nr. 218 din 19.10.2012, în exercițiul funcției, subiecții legii aplică mijloace speciale, conform nomenclatorului, în următoarele cazuri:

a) pentru respingerea atacurilor asupra oamenilor, asupra propriei persoane și a altor persoane antrenate în asigurarea ordinii și siguranței publice și în combaterea criminalității;

b) pentru eliberarea ostaticilor, a persoanelor răpite sau deținute ilegal;

c) în timpul asigurării și restabilirii ordinii publice, pentru curmarea dezordinilor în masă și a încălcărilor în grup a ordinii publice;

d) pentru respingerea atacurilor asupra unor clădiri, încăperi, obiective sau mijloace de transport, indiferent de apartenența lor, sau în timpul eliberării obiectelor deja ocupate;

e) în timpul urmăririi, reținerii și predării către organele competente a persoanelor care au săvârșit infracțiuni și contravenții, în timpul escortării și deținerii persoanelor reținute, persoanelor supuse arestului și celor condamnate, dacă acestea nu se subordonează sau dacă opun rezistență, precum și în cazul în care ele întreprind tentative de evadare, de cauzare de daune persoanelor din preajmă sau lor înseși, de distrugere a bunurilor materiale;

f) în timpul curmării acțiunilor de neexecutare premeditată a cerințelor legale adresate de ei și de alte persoane aflate în exercițiul funcțiunii sau la datoria obștească de menținere a ordinii de drept, dacă metodele nonviolente nu asigură executarea cerințelor;

g) pentru reținerea persoanelor care au evadat de sub arest, din instituțiile penitenciare, pentru prevenirea evadării, precum și în cazul participării deținuților la încălcarea în grup a regimului de deținere și la dezordini în masă;

h) pentru oprirea forțată a mijloacelor de transport în care se află persoane evadate de sub arest sau cu care se știe cu certitudine că se deplasează infractori, sau despre care se știe că au fost răpite, sau în cazul când conducătorul auto execută manevre periculoase pentru viața și sănătatea altor persoane, când acesta nu reacționează sau ignoră gesturile și semnalele de stopare a unității de transport;

i) pentru curmarea tentativei ilegale de a pune stăpînire pe arme de foc, pe mijloace de comunicații speciale, pe mijloace de apărare pasivă ori activă, pe purtători materiali de informații atribuite la secret de stat sau pe orice altă proprietate importantă în asigurarea securității naționale și a secretului de stat, precum și pentru recuperarea acestora;

j) în orice situație în care legea permite aplicarea armei de foc.

Pct.219 din Statutul executării pedepsei de către condamnați, arprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 583 din 26.05.2006, prevede că, cătușele se aplică deținuților în următoarele cazuri: de opunere a rezistenței fizice personalului penitenciar, efectivului echipei de controlori (gărzii) și cînd manifestă furie - pînă la calmarea lor; de refuz să se deplaseze sub pază sau în izolatorul disciplinar, în timpul escortării, în cazul dacă sînt temeiuri pentru a presupune că ei pot să evadeze; de tentativă de sinucidere, automutilare, atac asupra altor deținuți - pînă la calmare; de escortare după reținerea deținutului evadat.

Totodată, conform art.(2)-(4) din Codul de executare, (2) Instituțiile care asigură deținerea persoanelor pot fi vizitate de alte persoane cu permisiunea specială a administrației acestor instituții ori a persoanelor cu funcție de răspundere ale organelor ierarhic superioare sau în baza hotărîrii instanței de judecată, iar în cazul preveniților – și în baza hotărîrii organului de urmărire penală sau a instanței de judecată, în procedura căroră se află cauza penală. (3) Înregistrări video și fotografiieri în instituțiile care asigură executarea pedepsei închisorii sau detențiunii pe viață, cu excepția cazurilor legate de persoanele menționate la alin.(1) al prezentului articol, se fac cu permisiunea scrisă a administrației instituției respective. (4) Înregistrarea audio, video sau fotografierea condamnaților se efectuează cu consimțămîntul scris al acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

În esență, temeiurile indicate în răspunsul Administrației Naționale a Penitenciarelor cu nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020, reiterate în răspunsul la cererea prealabilă 4/3-M-516/20 din 10 martie 2020, sunt invocate într-un mod formalist, ca un răspuns de blanchetă, în condițiile în care autoritatea sesizată a ignorat solicitările și argumentele invocate în cereri, apelând la justificări iluzorii.

Reclamantul a invocat în fața autorității lipsa temeiurilor de fapt și de drept pentru aplicarea față de acesta a măsurilor speciale și a urmărit să fie elucidate motivele pentru care a fost supus unui asemenea tratament, însă autoritatea publică pîrîtă, contrar obligației de a cerceta starea de fapt, a respins petiția depusă la 31 ianuarie 2020 în mod automat, fără ca cel puțin argumentarea acestuia să fi fost auzită.

Instanța de judecată remarcă faptul că în raportul șefului gărzii indicativ „Gama” din 28 ianuarie 2020 se indică expres că escortarea lui Morari Viorel la ședința de judecată din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 28 ianuarie 2020, a avut

loc fără careva incidente, dar că prevenitului i s-au aplicat măsuri speciale – cătușe, în timpul escortării... că ultimul a comunicat din start că nu se opune, nu va periclita activitatea de serviciu, că aplicarea cătușelor este un tratament inuman și îi lezează imaginea.

Prin urmare, proba în cauză vine să susțină versiunea reclamantului precum că față de dânsul au fost aplicate măsuri speciale în lipsa unor motive plauzibile și în acest sens a fost sesizată Administrația Națională a Penitenciarelor, care însă nu a examinat cererea depusă prin prisma argumentelor invocate, motiv pentru care acțiunea reclamantului urmează a fi admisă în parte ce ține de anularea răspunsului Administrației Naționale a Penitenciarelor nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020, la petiția înaintată de Morari Viorel la 31 ianuarie 2020, precum și răspunsul Administrației Naționale a Penitenciarelor la cererea prealabilă, emis la 10 martie 2020 cu nr.4/1-M-516/20, cu obligarea Administrației Naționale a Penitenciarelor să reexamineze petiția înaintată de Morari Viorel la 31 ianuarie 2020, prin prisma argumentelor invocate în petiție.

În conformitate cu prevederile art.206 alin.(1) lit.a) și c) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare), impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare).

În partea ce ține de constatarea existenței deficiențelor în procesul de aplicare a mijloacelor speciale și impunerea autorității publice pârâte de a întreprinde măsuri în partea ce ține de reglementarea unei proceduri în care să nu fie aplicate măsuri speciale și/sau să nu fie împiedicată interacțiunea cu mass-media, instanța de judecată consideră pretențiile reclamantului neîntemeiate și care urmează a fi respinsă.

În susținerea concluziei date instanța de judecată notează că, normele de drept menționate supra, cu suficientă claritate descriu situațiile în care preveniților li se aplică măsuri speciale. Însăși reclamantul confirmă faptul că față de sine au fost aplicate măsuri speciale – cătușe, contrar condițiilor stabilite de Lege. În esență, reclamantul recunoaște existența unor proceduri clare în care aceste măsuri sunt aplicate, precum și existența condițiile de neaplicare a acestor măsuri.

Respectiv, reclamantul a eșuat confirmarea propriilor pretenții în această parte, nefiind cel puțin identificate/invocate acele pretense deficiențe sau măsuri care se impun în vedere evitării încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu prevederile art. 224 din Codul administrativ și art. 241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată;

h o t ă r ă ș t e :

Se admite parțial acțiunea de contencios administrativ inițiată de Morari Viorel împotriva Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Se anulează ca ilegal răspunsul Administrației Naționale a Penitenciarelor nr.3/2-M-279/20 din 18 februarie 2020, la petiția înaintată de Morari Viorel la 31 ianuarie 2020, precum și răspunsul Administrației Naționale a Penitenciarelor la cererea prealabilă, emis la 10 martie 2020 cu nr.4/1-M-516/20.

Se obligă Administrația Națională a Penitenciarelor să reexamineze petiția înaintată de Morari Viorel la 31 ianuarie 2020, prin prisma argumentelor invocate în petiție. În rest, pretențiile reclamantului se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Chișinău, în termen de 30 (treizeci) de zile de la momentul pronunțării dispozitivului, prin depunerea cererii de apel la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
judecător
Alexei

Paniș